

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Żukowski

Protokolant: starszy protokolant Marzena Stępkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2017 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko (...) Wyższej Szkoły (...) w W.

o zapłatę

I. powództwo oddala,

II. zasądza od strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz strony pozwanej (...) Wyższej Szkoły (...) w W. kwotę 7217 (słownie: siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S. A. z siedzibą w K. (dawniej: Grupa (...)(...) w pozwie z dnia 21 marca 2016 r. skierowanym przeciwko (...) Wyższej Szkole (...) z siedzibą w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, aby strona pozwana zapłaciła stronie powodowej kwotę 166.866,72 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 7.458,72 zł od dnia 19 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- 41.820 zł od dnia 16 października 2012 r. do dnia zapłaty,
- 116.604 zł od dnia 17 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,
- 984 zł od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty

oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa prawnego według norm prawem przepisanych, w terminie 14 dni od daty otrzymania nakazu zapłaty

Na uzasadnienie żądania podała, iż strony łączyły umowy o świadczenia reklamowe, na podstawie których strona powodowa zobowiązana była do wykonania na rzecz strony pozwanej świadczeń reklamowych o specyfikacji określonej w umowach, a pozwana do zapłaty uzgodnionej w treści umów ceny. Strony zawarły kolejno następujące umowy: w dniu 24 września 2012 r. (dot. oferty nr (...)), w dniu 25 września 2012 r. (dot. oferty nr (...)), w dniu 26 września 2012 r. (dot. oferty (...)), w dniu 1 października 2012 r. (dot. oferty nr (...)), w dniu 9 października 2012 r. (dot. oferty nr (...)), w dniu 18 października 2012 r. (dot. oferty nr (...)), w dniu 22 października 2012 r. (dot. oferty nr (...)). Ustalono, iż strona pozwana zapłaci za każdy wypełniony przez odbiorcę reklamy i przesłany do strony pozwanej formularz kontaktowy tzw. lead ((...) C. P. L.) kwotę 400 zł netto. W związku z realizacją wskazanych wyżej świadczeń strona powodowa wystawiła cztery faktury VAT, które dokumentowały wykonanie świadczeń reklamowych zgodnie z umową. Strona powodowa podniosła, iż mimo upływu terminu zapłaty, strona pozwana dokonała zapłaty jedynie

kwoty 4.920 zł oraz odmówiła zapłaty pozostałej części z uwagi na inne, w jej ocenie, ustalenia w zakresie podstawy zapłaty. Pozwana uczelnia twierdziła jakoby podstawą rozliczeń nie miał być lead ((...)), ale liczba osób rzeczywiście przyjętych na studia w (...), które dokonały zgłoszenia na skutek działań reklamowych strony powodowej. W ocenie strony powodowej, sposób rozliczeń za lead był uzgodniony przez strony w umowie oraz następnie potwierdzony w prowadzonej korespondencji. W wiadomości e-mail z dnia 3 grudnia 2012 r. M. W. (1) (Dyrektor Generalny strony pozwanej) napisała: „chodzi tylko o rozdzielenie tego na poszczególne zlecenia” oraz „była usługa należy się zapłata”. Po przesłaniu przez J. C. (ówczesnego kierownika jednego z działów strony powodowej) w wiadomości e-mail z dnia 4 grudnia 2012 r. godz. 14:22 stosownych wyjaśnień – raportów w przedmiocie szczegółów wykonania zlecenia i w odpowiedzi na prośbę i informację o zaksięgowaniu faktury VAT nr (...) na kwotę 116.604 zł, strona pozwana w treści wiadomości e-mail z dnia 4 grudnia 2012 r. godz. 15:50 odpisała: „niniejszym potwierdzam otrzymanie ww. faktury dokumentującej wykonanie zlecenia (...)”. Strona pozwana otrzymała fakturę VAT wcześniej, o czym strona powodowa wiedziała. W korespondencji między stronami nie chodziło o potwierdzenie faktu otrzymania faktury, a o wyjaśnienie wszelkich ewentualnych wątpliwości w zakresie wykonania zleceń i potwierdzenie przez stronę pozwaną, że dokona zapłaty. W ocenie strony powodowej powyższym oświadczeniem, strona pozwana uznała roszczenie strony powodowej. Nadto, wysokość należności nie była przez nią kwestionowana. Z uwagi na brak zapłaty, strona powodowa wystosowała do strony pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 23 stycznia 2013 r., w odpowiedzi na które strona pozwana stwierdziła, iż podstawą rozliczeń między stronami nie miał być tzw. lead, lecz lista osób, które uzyskały status studenta. Zdaniem strony powodowej, powyższe twierdzenie jest bezpodstawne i nie znajduje podstaw w łączących strony umowie.

W dniu 27 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I Nc 383/16 zgodnie z żądaniem pozwu. Nadto, nakazał stronie pozwanej aby zapłaciła stronie powodowej koszty postępowania w wysokości 7.486 zł.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania.

Na uzasadnienie podniosła, iż dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu. Do łączącej strony umowy jako umowy nienazwanej mają zastosowanie przepisy o zleceniu, które wprowadzają dwuletni termin przedawnienia roszczeń. Data płatności ostatniej faktury za świadczone usługi została ustalona na dzień 17 grudnia 2012 r., a pozew został wniesiony w marcu 2016 r. Strona pozwana zaprzeczyła aby ustalono stawkę w wysokości 400 zł netto za jeden przesłany formularz. Pozwana uczelnia podała, iż na etapie zawierania umowy o świadczenie usług reklamowych strony były reprezentowane przez swoich pracowników. M. W. (1) działała w imieniu strony pozwanej, a M. D. (1) w imieniu strony powodowej. Strona pozwana wyraziła zgodę na obliczanie wynagrodzenia według stawki 400 zł netto za każdą osobę przyjętą na studia. W ocenie pozwanej Szkoły w prowadzonych rozmowach w 2013 r. powodowa Spółka oferowała swoje usługi za kampanię reklamową w cenie kilku, kilkunastu tysięcy złotych, a nie kilkuset tysięcy złotych. Wówczas cena za (...) wynosiła 50 zł. W pismach osoby reprezentującej stronę pozwaną jednoznacznie wskazano, iż uzgodniona i zaakceptowana przez władze Szkoły stawka wynosiła 400 zł netto za jedną osobę przyjętą na studia. Ponadto, w ocenie strony pozwanej, z dołączonych do pozwu dokumentów nie wynika aby strony uzgodniły stawkę za jeden lead sprzedażowy na poziomie 400 zł. W dokumentach zaoferowanych przez stronę powodową wskazany jest model rozliczeniowy (...) 400 zł netto, ale na fakturach nie występuje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed złożeniem zamówień na usługi reklamowe M. D. (1) (w imieniu strony powodowej) oraz M. W. (1) (w imieniu strony pozwanej) prowadziły korespondencję w formie telefonicznej oraz elektronicznej (wiadomości e-mail).

W wiadomości z dnia 11 września 2013 r. wysłanej do M. W. (1) M. D. (1) napisała: „Pani M., Jeszcze raz bardzo, bardzo, bardzo Pani dziękuję. Przesyłam poniżej ofertę reklamową na działania wrześniowe. Proponuję: (...) serwisu: Wiadomości lokalne. Miejsce emisji: [http://wiadomości.onet.pl/regionalne/ \(...\)/region.html](http://wiadomości.onet.pl/regionalne/ (...)/region.html) . Emisja tydzień: 24.09-30.09, cena 10 000 zł. Linki reklamowe: 17 linków reklamowych <http://www.onet.pl/> cena: 16 200

zł. + 1 link / W. gratis. Emisja tydzień: 17-23.09. Cena 3700 zł Gratis: 1xArtykuł <http://student.onet.pl/> 1xArtykuł [http://wiadomości.onet.pl/regionalne/\(...\)/region.html](http://wiadomości.onet.pl/regionalne/(...)/region.html) Pełna wartość kampanii: 39 900 pln. Cena promocyjna: 13 100 pln Termin płatności 21 dni. Czekam na dobre wieści. Pozdrawiam.”.

W wiadomości z dnia 13 września 2012 r. wysłanej do M. D. (1) o godz. 11:48 M. W. (1) napisała: „Witam Pani M., oferta jest mniodziowa ale jednak nie udało mi się przekonać władz Uczelni do zmiany strategii i przeznaczenia jakichkolwiek środków na Polskę. Całe nakłady kładziemy na rynki europejskie a zwłaszcza nowe tereny w których jeszcze nas nie ma. Co więcej Pani M. to o czym pisałam Tlen zgodził się na wysłanie mailingu z naszym kodem promocyjnym na zasadzie umowy o współpracy. Płacimy prowizję za wszystkie osoby które się zrekrutują z tego mailingu. Nie jest to mało bo za W. studia i liceum płacimy 100 zł od głowy ale za osobę z Europy już 360 zł. Jeżeli O. byłby zainteresowany to oczywiście też możemy nawiązać taką współpracę. Proszę spojrzeć na to z innej strony jeżeli z waszej reklamy nie przyjdzie 38 osób z tego co Pani zaproponowała to dla nas też jest nie opłacalne.”.

W wiadomości z dnia 13 września 2012 r. wysłanej do M. W. (1) o godz. 12:34:30 M. D. (1) napisała: „Pani M. i proszę pokazać landing page czyli tą kreację, która jest wypuszczana w mailingu.”.

W wiadomości z dnia 14 września 2012 r. wysłanej do M. D. (1) o godz. 15:04 M. W. (1) napisała: „Pani M. jeszcze tak myślę głośno że możemy spróbować ujednoczyć stawkę np. 300 zł. (głośno myślę w tej chwili) spróbować zrobić kod promocyjny na tym co Pani proponowała za kwotę prawie 14 tys. Do tego możemy rozszerzyć ofertę o liceum dla dorosłych w Europie. Czyli podsumowując studenci z całej Europy w tym Polska i liceum cała (...) jedna stawka. Jeżeli z takiego zasięgu nie zbierze się 45 osób no to nie ma sensu robić dalej reklamy Wspólna promocja wspólny zysk ;-)”.

W wiadomości z dnia 14 września 2012 r. wysłanej do M. W. (1) o godz. 15:10 M. D. (1) napisała: „Pani M. jedyny format jaki możemy przetestować w tym modelu rozliczenia to mailing. Potem będziemy myśleć czy kontujemy jak uznamy że nam się to opłaca. Spróbujemy ujednoczyć (...) czyli 300 zł za całą Europę w (...).?”.

W wiadomości z dnia 28 maja 2013 r. wysłanej do M. W. (1) M. D. (2) napisała: „Pani M., I mam już wyliczenie. (...) = 50 zł net net (...) rozumiany jako format: wypełnienie formularza” imię, nazwisko, adres e-mail, telefon etc. Przedpłata: 2000 zł netto. I co Pani na to ? Pozdrawiam”. W odpowiedzi na powyższą wiadomość M. W. (1) w dniu 23 lipca 2013 r. wysłała do M. D. (1) wiadomość o treści: „może spróbujemy przesłać jeszcze inną kreację do wyceny bo to 50 zł za formularz to duuzio. Pozdrawiam mgr M. W. (1)”.

Dowód: korespondencja, k. 65 – 74,

W ustnych i telefonicznych rozmowach prowadzonych przez M. D. (1) i M. W. (1) przed sporządzeniem we wrześniu i październiku 2012 r. pisemnych zamówień omawiana była kwestia wynagrodzenia. M. W. (1) zgadzała się na emitowanie reklam za efekt czyli za pozyskanie studenta, które rozumiała jako osobę, która uzyska status studenta, a nie osobę, która tylko wypełni formularz zgłoszeniowy. Za osobę, która uzyska status studenta początkowo ustalano wynagrodzenie w kwocie 100 zł a później podwyższono do kwoty 400 zł.

M. W. (1) była upoważniona przez władze strony pozwanej do zaciągania zobowiązań do kwoty 3000 zł. a do zaciągania wyższych zobowiązań potrzebowała akceptacji Kanclerza strony pozwanej.

Dowód: - zeznania świadka M. W. (1), k. 100v – 101,

M. W. (1) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 24 września 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci mailingu reklamowego. W specyfice zamówienia wskazano, iż grupę docelową, do której kierowana jest reklama stanowią osoby z województwa (...) w wieku od 19 do 30 lat. Ilość przesyłek ustalono na 100.000 sztuk. W warunkach zamówienia wskazano, iż cena netto za 1.000 przesyłek wynosi 80 zł, a wartość (...) 13.520 zł netto. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 25 września 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci mailingu reklamowego. W specyfice zamówienia wskazano, iż grupę

docelową, do której kierowana jest reklama stanowią osoby w wieku od 19 do 35 lat. Ilość przesyłek ustalono na 200.000 sztuk. W warunkach zamówienia wskazano, iż cena netto za 1.000 przesyłek wynosi 80 zł, a wartość (...) 20.800 zł netto. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 26 września 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci mailingu reklamowego. W specyfice zamówienia wskazano, iż grupę docelową, do której kierowana jest reklama stanowią osoby w wieku od 25 do 40 lat. Ilość przesyłek ustalono na 200.000 sztuk. W warunkach zamówienia wskazano, iż cena netto za 1.000 przesyłek wynosi 80 zł, a wartość (...) 20.800 zł netto. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 1 października 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci mailingu reklamowego. W specyfice zamówienia wskazano, iż grupę docelową, do której kierowana jest reklama stanowią osoby w wieku od 19 do 21 lat. Ilość przesyłek ustalono na 200.000 sztuk. W warunkach zamówienia wskazano, iż cena netto za 1.000 przesyłek wynosi 80 zł, a wartość (...) 20.800 zł. jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 9 października 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci mailingu reklamowego. W specyfice zamówienia wskazano, iż grupę docelową, do której kierowana jest reklama stanowią osobę w wieku co najmniej 19 lat, nie podając jednak górnej granicy wieku. Ilość przesyłek ustalono na 300.000 sztuk. W warunkach zamówienia wskazano, iż cena netto za 1.000 przesyłek wynosi 80 zł, a wartość (...) 31.200 zł netto. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 18 października 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci mailingu reklamowego. W specyfice zamówienia wskazano, iż grupę docelową, do której kierowana jest reklama stanowią osoby w wieku od 20 do 30 lat. Ilość przesyłek ustalono na 200.000 sztuk. W warunkach zamówienia wskazano, iż cena netto za 1.000 przesyłek wynosi 80 zł, a wartość (...) 20.800 zł netto. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 22 października 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci produktów reklamowych w modelu (...). W specyfice zamówienia wskazano, iż przez jeden dzień miały być emitowane następujące produkty: link reklamowy S. O. wiadomości – w dniu 9 listopada 2012 r., link reklamowy S. O. wiadomości – w dniu 22 października 2012 r., link reklamowy S. O. biznes – w dniu 27 października 2012 r., link reklamowy S. O. biznes – w dniu 26 października 2012 r., link reklamowy S. O. biznes – w dniu 28 października 2012 r. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

M. W. (2) podpisując się pod pieczętką strony pozwanej w dniu 22 października 2012 r. zamówiła (oferta nr (...)) u strony powodowej usługę reklamową w postaci produktów reklamowych w modelu (...). W specyfice zamówienia wskazano, iż przez jeden dzień miały być emitowane następujące produkty: link reklamowy S. O. biznes – w dniu 31 października 2012 r., link reklamowy S. O. biznes – w dniu 3 listopada 2012 r., link reklamowy S. O. biznes – w dniu 4 listopada 2012 r. Jako wartość modelu rozliczeniowego (...) podano kwotę 400 zł.

We wszystkich zamówieniach jako tzw. opiekun (osoba przygotowująca ofertę, osoba pozyskująca i osoba prowadząca) ze strony powodowej figuruje M. D. (1).

M. W. (2) podpisując te dokumenty rozumiała, iż zapłata w wysokości 400 zł, wskazana następnie w zamówieniach i będąca podstawą obliczeń figurujących w wystawionych przez stronę powodową fakturach VAT należy się w sytuacji, gdy osoba zarejestrowana poprzez formularz udostępniony w ramach świadczonych przez stronę powodową usług reklamowych, nabędzie status studenta strony pozwanej jako wyższej uczelni, a nie sytuacji gdy jedynie wypełni formularz zgłoszeniowy.

Dowód: - oferty, k. 21 – 28,

- zeznania świadka M. W. (1), k. 100v – 101,

Na stronie internetowej strony powodowej (OnetEfekt – reklama efektywnościowa w O..pl) znajduje się słowniczek, w którym znajduje się definicja słowa (...), zgodnie z którą jest to zdarzenie w serwisie reklamodawcy takie jak np. rejestracja lub zapisanie się na formularz dokonane po kliknięciu w kreację reklamową.

Dowód: wydruk ze strony O. (...) pl(...), (...)(...) k. 31,

W dniu 28 sierpnia 2012 r. strona powodowa jako sprzedawca wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.378,72 zł brutto (10.064 zł netto), w której jako odbiorcę wskazała stronę pozwaną. Jako nazwę usługi w ww. fakturze podano pozostałe formy reklamowe (1 sztuka). Termin płatności oznaczony był na dzień 18 września 2012 r.

W dniu 1 października 2012 r. strona powodowa jako sprzedawca wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 41.820 zł brutto (34.000 zł netto), w której jako odbiorcę wskazała stronę pozwaną. Jako nazwę usługi w ww. fakturze podano O. handlowy (1 sztuka). Termin płatności oznaczony był na dzień 15 października 2012 r.

W dniu 2 listopada 2012 r. strona powodowa jako sprzedawca wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 116.604 zł brutto (94.800 zł netto), jako odbiorcę wskazała stronę pozwaną. Jako nazwę usługi w ww. fakturze podano O. handlowy (1 sztuka). Termin płatności oznaczony był na dzień 16 listopada 2012 r.

W dniu 3 grudnia 2012 r. strona powodowa jako sprzedawca wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 984 zł brutto (800 zł netto), w której jako odbiorcę wskazała stronę pozwaną. Jako nazwę usługi w ww. fakturze podano O. handlowy (1 sztuka). Termin płatności oznaczony był na dzień 17 grudnia 2012 r.

Dowód: faktury VAT, k. 32 – 35,

W dniu 3 grudnia 2012 r. M. W. (1) napisała do J. C. korespondencję o treści: „Pani J., ja przesłałam raport i chodzi mi tylko o rozdzielenie tego na poszczególne zlecenia tak aby nie robić przyporządkowania do jednego i tyle. Chyba że faktura dotyczy dwóch zleceń to napisać. Była usługa należy się zapłata tylko musi być jasność w dokumentacji że jest to za taki i taki okres takie i takie zlecenie,”.

W dniu 4 grudnia 2012 r. M. W. (1) napisała do J. C. korespondencję o treści: „Witam serdecznie, niniejszym potwierdzam otrzymanie ww. faktury potwierdzającej wykonanie zlecenia nr (...), (...), (...), (...) poz. 4”.

Dowód: - odpisy e-maili, k. 39, 41

Pismem z dnia 25 lutego 2013 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 166.866,72 zł w terminie do dnia 10 marca 2013 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 25 lutego 2013 r., k. 46

W dniu 17 września 2014 r. strona powodowa jako wnioskodawca złożyła w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ I Wydział Cywilny wniosek o zawezwanie strony pozwanej (przeciwnika) do próby ugodowej w sprawie zapłaty kwoty 207.593,72 zł na rzecz strony powodowej (wnioskodawcy). W uzasadnieniu podniosła, iż strony związane były umowami o świadczenia reklamowe. Strony ustaliły, iż pozwana Szkoła zapłaci kwotę 400 zł netto za każdy (...), czyli wypełniony przez odbiorcę reklamy i przesłany do przeciwnika formularz kontaktowy. W związku z realizacją wyżej wymienionych świadczeń strona powodowa wystawiła wskazane w treści przedmiotowego wniosku faktury VAT.

W dniu 10 lutego 2015 r. odbyło się posiedzenie, na którym nie doszło do ugody pomiędzy stronami.

Dowód: akta Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. I Wydział Cywilny o sygn. I Co 2419/14: wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, k. 1 – 2, protokół posiedzenia, k. 34

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Jako podstawę ustaleń faktycznych w zakresie prowadzonych rozmów co do warunków dokonanych przez stronę pozwaną zamówień usług reklamowych Sąd przyjął zeznania świadka M. W. (1) oraz korespondencję elektroniczną w formie wiadomości e-mail. Zeznania świadka M. W. (1) były wewnętrznie spójne i konsekwentne oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a w szczególności w treści wymienianych między stronami wiadomościami e-mail.

Zeznania świadka M. D. (1) w zakresie istotnej dla rozstrzygnięcia okoliczności, jaki został uzgodniony sposób określenia wynagrodzenia za usługi, nie zasługiwały na wiarę. Treść zeznań M. D. (1) nie daje się pogodzić z treścią elektronicznej korespondencji pomiędzy stronami z okresu sprzed sporządzenia pisemnych zamówień. Z korespondencji tej wynika bowiem, że M. W. (1) ujawniała wolę powiązania wysokości wynagrodzenia z faktem przyjęcia określonych osób na studia („Płacimy prowizję za wszystkie osoby które się zrekrutują z tego mailingu.”, „Proszę spojrzeć na to z innej strony jeżeli z waszej reklamy nie przyjdzie 38 osób z tego co Pani zaproponowała to dla nas też jest nie opłacalne.” – list z 13 września 2012 r.; „Jeżeli z takiego zasięgu nie zbierze się 45 osób no to nie ma sensu robić dalej reklamy.” – list z 14 września 2012 r.), a w żadnym z listów nie ma ze strony M. W. (1) wzmianki o zamiarze powiązania wynagrodzenia z samym faktem pozyskania danych wskutek wypełnienia przez adresata reklamy formularza. Przemawia to za wiarygodnością zeznań świadka M. W. (1), a przeciwko wiarygodności zeznań świadka M. D. (1), gdyż trudno przyjąć za wiarygodne, że zostało ustnie ustalone powiązanie wynagrodzenia za usługi reklamowe z samym faktem pozyskania danych wskutek wypełnienia przez adresata reklamy formularza w sytuacji gdy w korespondencji elektronicznej o takich postanowieniach umownych w ogóle nie ma mowy. Zarazem należy wskazać, że z zeznań świadka M. D. (1) wynika, że M. W. (1) mówiła, że chciałaby „pozyskać studenta” (00:43:42), po czym świadek oświadczyła, że nie pamięta, czy M. W. (1) mówiła konkretnie, że kwota 400 zł. ma się należeć za studenta, który wpłaci chesne (00:44:11). W zeznaniach świadka M. D. (1) dostrzec można nadto niespójność, albowiem z jednej strony świadek zeznała (00:43:50), że strona powodowa nie mogłaby sobie pozwolić na zawarcie umowy uzależniającej wynagrodzenie od uzyskania przez adresata statusu studenta, gdyż nie mieliby systemu do mierzenia, podczas gdy z dalszych zeznań świadka (00:49:07) wynika, że istnieje model rozliczenia (...) (model rozliczenia za sprzedaż danego produktu) i taki model mógłby mieć zastosowanie do rozliczenia według liczby osób, które uzyskałyby status studenta.

Sąd nie poczynił ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka J. C., gdyż nie miały one znaczenia dla istotnych dla sprawy okoliczności, albowiem świadek ten nie miała wiedzy w przedmiocie prowadzonych rozmów i uzgodnień pomiędzy stronami.

Pominięto przesłuchanie stron albowiem okoliczności, o których miałyby strony zeznawać, ostatecznie przez stronę pozwaną sprecyzowane (01:13:07) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Strona powodowa domagała się od strony pozwanej zapłaty kwoty 166.866,72 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie z tytułu świadczonej na jej rzecz usług reklamowych, a zatem zapłaty za świadczone na rzecz strony pozwanej usługi (art. 750 w zw. z art. 735 § 1 k.c.).

Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Zarzut ten jednak nie jest zasadny. Łącząca strony umowa w ramach, której strona powodowa świadczyła na rzecz strony pozwanej usługi reklamowe należy do tzw. umów nienazwanych. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Terminy zapłaty z kolejnych faktur VAT wystawionych za świadczone usługi reklamowe były następujące: 18 września 2012 r. (faktura nr (...) z dnia 28 sierpnia 2012 r.), 15 października 2012 r. (faktura nr (...) z dnia 1 października 2012 r.), 16 listopada 2012 r. (faktura nr (...) z dnia 2 listopada 2012 r.), 17 grudnia 2012 r. (faktura nr (...) z dnia 3 grudnia 2012 r.). Stosownie do treści art. 751 pkt 1 k.c. roszczenia

o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju przedawniają się z upływem lat dwóch. Strona powodowa w dniu 17 września 2014 r. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ I Wydział Cywilny wniosek o zavezwanie do próby ugodowej celem zapłaty kwoty objętej niniejszym powództwem. W dniu 10 lutego 2015 r. odbyło się posiedzenie w powyższym przedmiocie, na którym nie doszło do zawarcia ugody między stronami. Jak stanowi art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zavezwanie do próby ugodowej jako czynność podjęta celem dochodzenia roszczenia przerywa bieg przedawnienia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZP 42/06, OSNC 2007, nr 4, poz. 54, Legalis nr 74980, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1964 r., II CR 675/63, OSNCP 1965, nr 2, poz. 34, Legalis nr 12107). Dwuletni bieg przedawnienia roszczeń strony powodowej został zatem skutecznie przerwany w dniu 17 września 2014 r. (termin zapłaty należności pierwszej faktury oznaczony był na dzień 18 września 2012 r.) i zaczął ponownie biec po dniu 10 lutego 2015 r. Skoro pozew w niniejszej sprawie wniesiony został w dniu 21 marca 2016 r. (data stempla pocztowego), należy przyjąć, iż z tą datą ponownie skutecznie został przerwany bieg przedawnienia roszczenia strony powodowej.

Wszelako ocenić należało, że żądanie zasądzenia dochodzonej pozewem kwoty nie jest jednak zasadne. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do tego, czy zgodnie z zawartą przez strony umową strona pozwana zobowiązała się do zapłaty za samo tylko wypełnienie przez potencjalnego studenta formularza zgłoszeniowego w ramach rekrutacji na pozwaną uczelnię, czy też wynagrodzenie należało się na rzecz strony powodowej dopiero wtedy, gdy zrekrutowana w ramach przeprowadzonej przez stronę powodową kampanii reklamowej osoba uzyska status studenta.

Zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 § 2).

Zauważyć należy, że treść zawartej pomiędzy stronami umowy nie została ujęta w formie dokumentu obejmującego całość uzgodnionych pomiędzy stronami postanowień, lecz stanowiła efekt dłuższego procesu, na który składały się rozmowy, wymiana e-maili oraz dokumenty w postaci zamówień. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że – wbrew twierdzeniom strony powodowej - strony w rzeczywistości nie złożyły zgodnych oświadczeń woli przewidujących zawarcie umowy, na podstawie której strona pozwana miałaby być zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 400 zł. za samo pozyskanie danych wskutek wypełnienia przez potencjalnego studenta formularza zgłoszeniowego. Podkreślić należy, że w korespondencji e-mailowej (którą ocenić należy jako najbardziej wiarygodne, gdyż obiektywnie sprawdzalne, źródło informacji co do przebiegu negocjacji) prowadzonej przed sporządzeniem zamówień z września i października 2012 r. nigdzie nie pada sformułowanie (...) w znaczeniu, w jakie strona pozwana przypisuje temu pojęciu w słowniczku (k. 31). Nie wynika również z tej korespondencji aby M. W. (1) kiedykolwiek wyraziła zgodę na obliczenie wysokości wynagrodzenia przyjmując za jego podstawę sam fakt wypełnienia przez adresata reklamy formularza z danymi. Z wiarygodnych natomiast (z przyczyn powołanych przy ocenie dowodów) zeznań M. W. (1) wynika, że w ustnych negocjacjach ustalono wynagrodzenie w wysokości 400 zł. za osobę, która uzyska status studenta. W tym kontekście nie mogą o treści zawartej umowy rozstrzygać zawarte w pisemnych zamówieniach sformułowania „model rozliczeniowy (...) 400,00 pln netto” czy (...) 400,00”. Sformułowanie (...) nie jest sformulowaniem języka powszechnie używanego, a wręcz stanowi skrót frazy „cost per lead”, którego rozwiązanie nie zostało dokonane w tych dokumentach. Dokumenty natomiast sporządzała reprezentująca stronę powodową M. D. (1). Osoba ta, wprowadzając do ich treści takie obiektywnie niezrozumiałe sformułowania (którym to sformułowaniom w dodatku przypisywała znaczenie sprzeczne z tym, co strony przed podpisaniem dokumentów przez M. W. (1) uzgodniły) nie miała zatem podstaw do zinterpretowania faktu podpisania przez M. W. (1) w taki sposób sporządzonych dokumentów jako złożenia przez M. W. (1) oświadczenia woli zawarcia umowy przewidującej wynagrodzenie wyliczane w oparciu o liczbę lead’ów w znaczeniu, jakie pojęciu temu przypisuje strona powodowa. Fakt, że (...) ma być pojęciem stosowanym powszechnie w branży reklamowej nie upoważniał do przyjęcia, że jest ono zrozumiałe dla M. W. (1), która przecież nie

pracowała w tej branży. Uwzględnić przy tym należy, że w toku negocjacji M. W. (1) ujawniała wobec M. D. (1), że jej umocowanie do składania oświadczeń woli za stronę pozwaną było uwarunkowane uzyskaniem uprzedniej akceptacji organu zarządzającego (tak w liście z dnia 13 września 2012 r., w którym mowa jest o „przekonywaniu zarządu”), zatem nie mogłaby traktować odmiennego od uprzednich ustaleń oświadczenia woli zawartego w pisemnym zamówieniu jako pochodzącego od osoby umocowanej do składania takiego oświadczenia woli w imieniu strony pozwanej. W tym stanie rzeczy ocenić należy, że strony w rzeczywistości zawarły umowę przewidującą wynagrodzenie w kwocie 400 zł. netto za uzyskanie przez osobę, do której kierowano reklamę, statusu studenta, a nie wyłącznie za wypełnienie przez adresata reklamy formularza kontaktowego z danymi. Powoływanych przez stronę powodową e-maili od M. W. (1) z grudnia 2012 r. nie można poczytywać jako następczego zaakceptowania postulowanej przez stronę powodową treści umowy czy uznania roszczeń w rozmiarze mającym wypływać z postanowień umownych postulowanych przez stronę powodową. Przede wszystkim w e-mailach tych takiego jednoznacznego oświadczenia brak, a poza tym nie zostało wykazane aby M. W. (1) w momencie wysyłania tych e-maili była umocowana do składania w imieniu strony pozwanej takiej treści oświadczenia woli.

Bezspornym było pomiędzy stronami (k. 108 czas 00:02:33), że strona pozwana przyjęła na podstawie wykonania kampanii reklamowej 10 osób jako studentów. Natomiast strona powodowa przyznała w pozwie (k. 4), że na poczet wynagrodzenia strona pozwana uiściła kwotę brutto 4920 zł. Uznać zatem należy, że strona pozwana jeszcze przed wytoczeniem powództwa w całości zaspokoiła należne stronie powodowej wynagrodzenie obejmujące wynagrodzenie w kwocie po 400 zł. za 10 zrekrutowanych studentów (tj. 4000 zł. netto) i podatek VAT w stawce 23 %. Zatem na chwilę zamknięcia rozprawy nie jest już strona pozwana z tego tytułu zobowiązana do zapłaty. Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu w całości o czym orzeczono w punkcie I sentencji na podstawie wyżej powołanych przepisów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Na zasądzoną od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 7.217 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 7.200 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.